

Årsberetning for Den Danske Israelsmission

Esbjerg den 29. marts 2008

Af formanden, Kai Kjær-Hansen

I det forløbne år er der venner af Den Danske Israelsmission, der er afgået ved døden. Jeg vil derfor bede forsamlingen rejse sig og et øjeblik i stilhed mindes disse venner af Israelsmissionen. *Æret være deres minde.*

Den 14. maj 1948 ophørte det britiske mandat i Palæstina, og staten Israel blev proklameret. I forbindelse med det 60-års jubilæum, som snart skal markeres, har jeg ingen problemer med at lykønske Israel med dette jubilæum. Jeg er glad for, at jøder fik et nationalt hjemland i 1948 – og stadig har det. Jeg kunne – som så mange andre – ønske, at der rådede fred mellem Israel og dets naboer. Selv om jeg ikke har meget at have det i, har jeg ikke opgivet håbet om bedre forhold i området. Jeg tror ikke på bedre forhold, uden at der sker politiske indrømmelser fra begge sider. Jeg tror ikke på paradisiske tilstande i området, men mindre kan også gøre det. Staten Israel har sit ansvar for at finde en løsning i denne vedvarende konflikt; araberne/palæstinenserne har deres. Sammen med de fleste jøder udtrykker jeg for egen del en fundamental solidaritet med Israel. Denne solidaritet er ikke ukritisk, men her adskiller jeg mig heller ikke fra en del jøder, der i solidaritet med staten Israel også forholder sig kritisk til dele af den nuværende politik. I øvrigt stiller jeg mig heller ikke ukritisk til alt, hvad der foregår i Danmark.

Lad os nu for et øjeblik skrue tiden 60 år tilbage.

Det var ikke rart

Det var ikke rart at være i Jerusalem eller Palæstina i disse måneder for 60 år siden. De Forenede Nationer havde i slutningen af november 1947 fremlagt en delingsplan og besluttet, at Palæstina skulle deles op i en arabisk og i en jødisk stat. Jøderne sagde ja til planen, araberne nej.

Det britiske mandat lakkede mod enden, og fjendskabet mellem briterne og jøderne tog til. I årene forud havde briterne afvist jødiske flygtninge, som i overfyldte både var kommet til Palæstina, og sendt dem tilbage til Vesteuropa eller til flygtningelejre på Cypern. I sommeren 1947 var skibet Exodus på vej til Palæstina med over 4500 jøder – mange af dem havde været i koncentrationslejre. Engelske destroyere ledsagede skibet til havnen i Haifa, hvorefter disse flygtninge nådesløst blev anbragt i andre skibe, og transporteret tilbage til den havn ved Marseilles i Frankrig, hvor de havde påbegyndt deres rejse. På skibene var de buret inde, de befandt sig i flydende koncentrationslejre, med pigtråd over alt. De nægtede at forlade skibene i den franske havn og blev derefter sejlet til Hamborg og derfra anbragt i flygtningelejre i Tyskland. En del af dem nåede senere til Israel.

Nej, det var ikke rart at være i Jerusalem for 60 år siden. Snigskytter fandtes overalt. Ambulancer blev beskudt. Terroren tog til. Det var forbundet med stor fare at bevæge sig fra en zone til en anden. Nogle Jesus-troende jøder, der havde tilknytning til britiske missionærer, blev forhørt og forulempet af nogle af de ekstreme jødiske undergrundsgrupper. At have tilknytning til briter vakte mistanke om, at man stod i fjendens tjeneste. 70-80 jødekristerne valgte at forlade landet lige før det britiske mandats ophør. Det er en historie for sig selv. Kristne, der stod bag denne hjælpeaktion, som blev kaldt "Operation Mercy", mente at de var i livsfare. I bakspejlet viste det sig at være en ubegrundet frygt.

Nogle kristne missionærer forblev i Jerusalem, bl.a. englænderen Hannah Hurnard, som tilhørte det engelske missionselskab *Church Mission to Jews* – eller som det tidligere hed *London Jews Society*. Det var det selskab, sønderjyden Hans Nicolajsen tjente i det 19. århundrede, og det var ham, der stod som bygherre af Christ Church, indviet 1849, lige inden for Jaffa Gate.

I dag er det den 29. marts. Lad os høre, hvordan Hannah Hurnard oplevede dagene *omkring* den 29. marts 1948.

I går for 60 år siden var det påskesøndag

Påskesøndag faldt i 1948 den 28. marts. Om den dag skriver Hannah Hurnard:

Påskedags morgen vågnede jeg kl. 5. Skønt der faldt skud nu og da, tog Ruth og jeg ved 6-tiden ned til Kristi Grav. Vi var alene på hele området. Alene gik jeg hen til bænken, hvor man har udsigt over "den grønne høj".

Påsken kom tidligt det år, og Golgata-højen stod i blomst. Der var grønt på toppen og overalt, og på selve klippen, der har form af en hovedskal, voksede der kønne blomster. Et ferskentræ lyste i sin blomsterpragt. Luften var mild, og solen skinnede, og jeg lyttede til ordet om "hans opstandelses kraft", da jeg sad der en times tid nær ved den høj, som måske var Hans virkelige dødssted.

Inden vi forlod stedet, gik jeg ind i graven og bøjede knæ. Pludselig hørtes en stærk eksplosion, men her i klippehulen virkede den dump og uvirkelig. Opsynsmanden og hans hustru fortalte os siden, at det distrikt var blevet beskydt hele natten, og at de søgte at skyde ind i graven. Hvilken modsætning! En hel nat med død og fordærvelse som den, krig forvolder, og en påskemorgen med hans budskab om sejr over døden!

Senere på morgen hørte vi, at Mildred Marston, en lærerinde ved pigeskolen, var blevet skudt på vej til gudstjeneste i Katedralen. Hun og en anden af missionens arbejdere gik ned ad Sct. Paulusgade, da der begyndte en voldsom skydning. Mildred fik en kugle gennem hovedet, mens hendes kammerat kastede sig ned på jorden og forblev uskadt. Begge havde haft til hensigt at rejse hjem til England nogle dage senere, da pigeskolen skulle lukkes. Mildred havde begyndt påskedagen i det jødiske Jerusalem og fik lov til at ende den i det himmelske sammen med skaren af genløste, der tilbeder og tjener Ham i et uforgængeligt liv – og på en mere fuldkommen måde end her får del i hans opstandelses kraft.

Mildred Marston blev begravet næste dag. Det var regnfuldt og koldt, men da vi forlod regeringens sygehus og drog til Zions Bjerg, til den protestantiske kirkegård, strålede solen frem i al sin herlighed. Det var endnu muligt at færdes på vejen til Zions Bjerg i mellemrummene mellem kampene. Et par uger senere blev det umuligt. Men da vi nu drog op imod kirkegården, kunne vi se den smalle dalsænkning med det sønderskudte Yemen Moshe.

Mildred var den første af vore missionærer, der blev dræbt. Miss Thompson, der ledede det sociale arbejde, stod ved siden af os under begravelsen. Den næste dag blev også hun dræbt, mens hun kørte i bil til regeringens sygehus i Beit Safafa, og hun blev begravet ved siden af Mildred." (DIM 1952:89-90).

Og nu til spørgsmålet: Hvordan så Israelsmissionens folk på zionismen og oprettelsen af staten Israel?

Hvordan så man i Den Danske Israelsmission på staten Israels oprettelse?

Når jeg bladrer Israelsmissionens blad igennem fra 1905 og fremad, kan jeg se, at der gives plads til nok så forskellige meninger om zionismen. Spørgsmålet er, om den irreligiøse zionisme vil fremme Israelsmissionens hovedsag: at jøder kommer til tro på Jesus. Det har man delte meninger om. Alle er enige om, at Guds mål med Israel er, at de kommer til tro på Jesus. Alle lever i håbet om, at *hele*

Israel engang vil komme til tro på Jesus – engang. *Nu* skal der arbejdes, og evangeliet skal deles med jøder.

Bibelteologisk tager man udgangspunkt i Det Nye Testamente. Hovedsynspunktet er, at de gammeltestamentlige forjættelser om en tilbagevenden til Palæstina har fundet deres opfyldelse ved hjemkomsten fra Babylon. Dog tilføjer Israelsmissionens formand, professor Frederik Torm, følgende, når han beskæftiger sig med dette emne i 1947: “Mange mener, at de skal opfyldes endnu engang; det er muligt, men vi ved det ikke sikkert. I hvert fald gentages de ikke i det ny Testamente.” Denne tilføjelse er værd at mærke sig. Torms grundsynspunkt er, at Guds opfyldelse af sine løfter om Messias – sådan som det viste sig i Jesus – var rigere end profetien. Han åbner en lille lem for, at det også kan gælde Israels folks nuværende tilbagekomst. Vigtigere end dette spørgsmål er det dog for Torm, at evangeliet forkyndes nu.

I 1948 er der en offentlig debat mellem Israelsmissionen og det danske Karmel-udvalg, det, der senere blev til bevægelsen Ordet og Israel. Her siger Frederik Torm: “Israelsmissionen [har] bestandig set med Sympati paa den jødiske Kolonisation i Palæstina, på genoplivelsen af det gamle Hebraiske Sprog o.s.v.” Alligevel mener han ikke, at det, der nu sker i Palæstina, er en bogstavelig opfyldelse af gammeltestamentlige profetier. I følge hans opfattelse skal Israels tilbagevenden finde sted “ikke ved Magt og ikke ved Styrke, men ved min Aand” – en opfattelse som dele af den religiøse jødedom i øvrigt også stod for. Han hævder, at en del af zionismens tilhængere har anvendt magtmidler i en uhyggelig grad. Han ser frem til en frygtelig blodsudgydelse, “da man ikke med Rette kan vente, at Araberne ikke skulde kæmpe mod dem, der vil tage en Del af deres Land fra dem”. Desuden anfører Torm, at Israels folks omvendelse til Gud er en betingelse for folkets hjemkomst. Og derfor skal man først og fremmest forkynde evangeliet. “Hvis man derfor ønsker Folkets Hjemkomst, maa man lægge Hovedvægten paa Arbejdet for Folkets Omvendelse”.

Sønnen Axel Torm, som i 1949 efterfulgte sin far som formand for Israelsmissionen, er i et foredrag i 1948 inde på lignende tanker. Han er bange for, at landet i sig selv bliver Messias. Men så stiller han et retorisk spørgsmål: “Så skal Jøderne altsaa ikke til Palæstina?” Hvorefter hans svar lyder: “Det er der ikke sagt et Ord om. For hvem ved det? Ingen kender Guds Veje og Guds Planer? Hans tanker er større end vore. Vi kan selvfølgelig have Lov til baade at ønske og haabe det, om det kan ske, uden at Araberne lider noget. Men vi kan ikke staa med Bibelen i Haand og give forsikringer. Det kunde føre til Skuffelser.” Axel Torm under jøder en plet, hvor de kan udfolde deres folkelige liv. Men han tror ikke på en virkelig genfødsel af det jødiske folk uden Kristus.

Disse ord blev sagt ved en nordisk Israels-konference i København, 3.-6. juni 1948, altså omkring tre uger efter, at den nye jødiske stat Israel var proklameret.

Tog Israelsmissionens folk fejl? De i Israelsmissionen, der mente, at jøderne i den unge stat ikke kunne modstå de arabiske hære, tog fejl – sådan som også de jøder, der var af samme opfattelse, tog fejl. Og Frederik Torm tog fejl, når han hævdede, at en folkeomvendelse gik forud for en tilbagevenden til landet. Sammen med ham tog de jøder fejl, som mente det samme.

Vanskeligere er det at svare på, om de tog fejl i deres bedømmelse af zionismen. Det kræver et studie for sig og kan næppe besvares med et ja eller nej. Måske skulle man begynde med Herbert Pundiks bøger.

Tog Israelsmissionens folk *mere* fejl end de kristne, der mente, at med oprettelsen af staten Israel var herlighedsriget for Israel indtruffet – eller også var det lige rundt om hjørnet? Det spørgsmål lader jeg hænge i luften.

Spørger man, om Israelsmissionens folk kunne glæde sig over, at jøder havde fået et hjemland, er svaret ”ja”. Men der er noget i dette “ja” som jeg ikke kommer uden om at undsige.

Kunne Israelsmissionen glæde sig over staten Israels oprettelse for 60 år siden?

I 1949 modtager redaktøren for Israelsmissionens blad, frøken Inge Hofman-Bang et læserbrev, som hun sætter i april-nummeret. Læserbrevet gengives sådan: “Tør man vove at glæde sig paa Israels vegne over, at Jøderne nu tilsyneladende har sluttet deres snart 2000 aarige lange Vandring, fuld af navnløs Lidelse og Gru? Er det ikke Gud, der har ført dem hjem, da det jo er gaaet stik modsat alle menneskelige Beregninger, Jødernes Hævdelse overfor den kolossale Overmagt?”

Inge Hofman-Bangs korte svar lyder: “Vistnok tør vi glæde os over det, der er sket. Uden Guds Hjælp var det næppe lykkedes. Nu maa vi blot haabe på – og bede om – at Gud vil give Israelitterne dernede ‘et nyt Hjærte og en ny Aand’, saa de forstaar, at det ikke er *dem*, der har udført dette (ja, end ikke for *deres* skyld, det er sket, Ez. 36,22), men giver Gud alene Æren. Ellers maa det arme Folk vel ind i endnu større Trængsler end før. Thi ‘den Herren elsker, tugter han’. Altsaa skulle hver eneste Kristen kæmpe endnu varmere end tidligere for Israels Sjælefrelse.”

Lad nu 1950’er sproget være, hvad det er. Inge Hofman-Bang er i gang med at justere sit syn om Israels tilbagekomst i lyset af, hvad der er sket i og med dannelsen af staten Israel. Gud har stået bag den lille David mod den store Goliat. Hun finder skriftbelæg for dette hos profeten Ezekiel, i kapitel 36, netop i det kapitel, som ofte blev – og bliver – trukket frem af dem, som i statens Israels oprettelse ser en opfyldelse af gammeltestamentlige forjættelser. Det syn er der altså også plads til. I 1949 og senere i Israelsmissionen.

Så Inge Hofman-Bang glæder sig nu i 1949 “varsomt” over staten Israels oprettelse. Men straks løfter hun en pegefinger. Hvis Israel ikke giver Gud æren, ”maa det arme Folk vel ind i endnu større Trængsler end før”.

En sætning med en sådan påmindelse eller ligefrem trussel-profeti kunne jeg godt undvære.

I en længere redegørelse i samme nummer af Israelsmissionens blad i 1949 bliver det faktisk endnu værre. Hun begrundet nærmere, hvorfor man både “tør” og “bør” glæde sig over statens oprettelse. Og så kommer hun med nogle ord, som jeg helst ville springe over, ord, der vækker mit mishag, og som jeg må distancere mig fra. Hun skriver: “... vil Israels Folk stadig ikke søge Gud – ak, saa maa det atter ud i Trængsel og Ulykke for at faa aabnet Øjenene for sin Synd – og komme paa Knæ. Og man tør næsten ikke tænke paa, at Ovnene skulle kunne hedes endnu stærkere for dette Folk, end den allerede er blevet det. På Grund af dets egen Modstand! – Og *vor* Forsømmelse!”

Vel tager Inge Hofman-Bang sine egne, og Israelsmissionens og – om man vil – kirkens forsømmelser med i sine betragtninger. Men hendes ord er ikke til at redde. Billedet med ”Ovnene” – kun tre år efter at ovnene ophørte at brænde i KZ-lejrene – vækker afsky i mig.

Var Inge Hofman-Bang antisemit? Det mener jeg ikke. Om hendes ord kunne bruges i antisemitisk øjemed? Det kan ikke udelukkes. Om de er blevet det, ved jeg ikke. Men hvordan jeg end vender og drejer det, må jeg kraftigt vende mig mod en sådan tale om andres lidelser, i dette tilfælde jødefolkets – her på denne jord.

I forbindelse med lanceringen af kirkehistoriker Martin Schwarz Laustens bog “Jødesympati og jødehad i folkekirken” (2007) kom Inge Hofman-Bang og Israelsmissionens folk i søgelyset. Selv om jeg har en del indvendinger mod bogen, skal Schwarz Lausten ikke have utak for sin kritik af Israelsmissionen. Jeg har tidligere skrevet om bogen: “Der er fremlagt et materiale, som vi i Israelsmissionen hen ad vejen må tage (selv)kritisk stilling til og på en del punkter også distancere os fra.” En lille begyndelse er taget her. Eksempler på grove og forkastelige generaliseringer af jøder i Israelsmissions blad må vente til en anden gang.

Når det er sagt, skal følgende tilføjes: Schwarz Lausten ser ud til at mene, at det er udtryk for antijudaisme at forkynde evangeliet for jøder i dag. I dette er jeg og Israelsmissionen fundamentalt uenige. Vi mener stadig, at det tværtimod er udtryk for antijudaisme, hvis ikke antisemitisme, at forholde jøderne evangeliet.

Hvis evangeliet ikke er for jøder er der nemlig slet ikke noget evangelium for os andre.

Arbejdet i Israel

I Israelsmissionens Avis og gennem diverse nyhedsbreve og Direct Mails er der løbende blevet orienteret om det engagement, Den Danske Israelsmission er involveret i. Der er ikke taget afgørende nye initiativer. Det er heller ikke nødvendigt, så længe som vi har nok at gøre med at opfylde de forventninger, som gamle – og gode – samarbejdspartnere har til os. Landsstyret mødte repræsentanter for vore partnere på sin rejse til Israel i april-maj 2007.

Landsstyret i Israel

Sidste gang, Israelsmissionens landsstyre i samlet flok var i Israel, var i 1995. Hovedformålet med rejsen i 2007 var en tre-dages partnerskabs-konference med forsoningsbevægelsen Musalaha, som blev dækket af Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U). Selv dækkede landsstyremedlemmerne omkostningerne for nogle ekstra dage.

En del af partnerskabs-konferencen bestod i at besøge palæstinensiske kristne i Betlehem og Ramallah, og det var bevægende. Det var også godt at se Louise Vibjerg Thomsen på hendes arbejdsplads i Musalahas kontor, hvor hun arbejder som sekretær og får stor anerkendelse for sit arbejde.

Dagene uden for konferencen blev bl.a. brugt til sabbatsgudstjeneste i den messianske menighed Roeh Israel og samtale med lederen Joseph Shulam. Der blev der holdt møder med Hans-Ole Bækgaard og volontørerne i Jerusalem og med Jan og Vicka Mortensen i Jaffo. Landstyret var dels til koncert, dels til gudstjeneste i Immanuel Kirken. Om bibelarbejdet orienterede Andy Ball fra bibelbutikken i Tel Aviv. I Haifa besøgte man Ebenezer-hjemmet, og i Nazaret fik man indsigt i det israelske studenterarbejde. I Jerusalem blev Caspari Center besøgt, og der blev også tid til et møde med den lutherske biskop.

Alt i alt et udbytterigt besøg, hvor nogle af landsstyrets medlemmer for første gang fik sat ansigt på nogle af dem, vi samarbejder med i Israel.

Immanuel Kirken, Jaffo

Gennem *Joint Mission to Israel*, et netværk af nordiske israelsmissioner, er Den Danske Israelsmission fortsat med til at støtte det menighedsarbejde, som drives i og ud fra Immanuel Kirken i Jaffo.

Jan Mortensen skriver i sin årsrapport, at der til gudstjenester i "sabbats-menigheden" i gennemsnit deltager 42 personer; i "søndags-menigheden" gennemsnitligt 22; grupper af besøgende er ikke medtalt. Desuden arrangeres der i ugens løb en lang række aktiviteter.

I sit sidste nyhedsbrev, fra midten af marts, skriver Jan Mortensen bl.a.: "Vi oplever større og større modtagelighed i vores 'åbne kirke'. I januar havde vi endnu engang besøg af en israelsk skoleklasse, men denne gang var distriktets *skoleinspektør* med for at tjekke os. Juan [organisten i kirken] var noget spændt på, hvordan han ville reagere: jødiske skolebørn udsat, ikke bare for kirke og orgel, men også evangeliet forklaret af en Jesus-troende jøde. Men han blev *så* begejstret, at han har taget endnu flere klasser med 'til min egen kirke', som han udtrykker det. Det, der især gjorde indtryk på ham, var *børnenes* reaktion. Han havde en meget vanskelig klasse med, og han havde aldrig set dem *så* stille og lyttende før ..."

Vicka Mortensen har, foruden at tage del i de mange aktiviteter, på det seneste få en ny opgave, nemlig at undervise i engelsk i Ramallah på Vestbredden hver onsdag.

Familien Mortensen har været præstepar i Immanuel Kirken siden 2004. De påtænker at slutte deres tjeneste i 2009. De første sonderinger angående deres efterfølgere er indledt.

Den Danske Kirke i Jerusalem

Når Hans-Ole Bækgaard i Israelsmissionens InfoAvis (februar 2008) skulle give svar på spørgsmålet om, hvorvidt det giver mening af være dansk præst dér, indleder han sit svar på følgende måde:

”Efter godt tre år i Israel er der mange ting, som fylder sindet. Der er heldigvis meget at glæde sig over i tjenesten, mens andet skaber eftertænksomhed, og noget kan til tider virke frustrerende. Tit bliver jeg mindet om, at missionsarbejdet nok udføres af mennesker, men det er Gud, som giver væksten. Han virker, når og hvor han vil!”

To gange om måneden samt ved de kristne højtider holdes der dansk gudstjeneste i Jerusalem. Kirkebladet røber, at der er stor aktivitet i øvrigt, med ekskursioner, bibeltimer og foredrag samt andet socialt samvær. Med unge danskere på kort besøg og bosiddende danskere. ”At være brobygger for evangeliet er en spændende opgave”, siger Hans-Ole Bækgaard.

Siden sommeren 2007 har kirkevolontøren været Andreas Lind Pedersen, som bistår den danske præst med alle håndte opgaver, bl.a. kontakten til unge danskere, som gennem projektet *Meet the People*, som Israelsmissionens Unge har ansvaret for, arbejder på forskellige institutioner i Jerusalem.

Som danskere i Jerusalem skal præst og kirkevolontør også – igen – håndtere vanskeligheder, der er skabt med genoptrykningen af de berømte – eller famøse – Muhammed-tegninger.

Det danske menighedsarbejde i Jerusalem støttes fortsat af Danske Sømands- og Udlandskirker (DSUK).

Forsøg på at købe lejlighed i Jerusalem

Ved flere lejligheder har Israelsmissionen forsøgt at købe en lejlighed i Jerusalem, som kunne danne base for arbejdet og huse både præst og volontører. I maj måned 2007 fandt man en egnet lejlighed, som man købte ”på papiret”, forstået på den måde, at købet måtte gå tilbage, hvis man ikke opnåede de israelske myndigheders tilladelse. Tidsfristen for sælgerne var sat til den 1. februar 2008 – og den dato havde vi endnu ikke hørt fra myndighederne. Der er stadig et lille håb om, at købet kan realiseres, om end det svinder dag for dag.

Selv om vi ærgrer os over, at købet synes at mislykkes, står præst og volontører dog ikke uden tag over hovedet. Så må vi blot fortsætte med at leje en lejlighed. Og derefter tage bestik af situationen.

Volontører

I Israel har følgende unge arbejdet som volontører for Israelsmissionen eller Israelsmissionens Unge siden sidste årsmøde:

Hjemkommet i sommeren 2007 er

Louise Jensen: Medarbejder ved Musalaha, Jerusalem

Martin Hornstrup: Kirkevolontør, Jerusalem

Mette Hornstrup: Ungdomsmedarbejder, Jerusalem

Hanna Hovaldt: Medarbejder ved Musalaha, Jerusalem

Sanne Dyssegaard Pedersen: Volontør og organist afløser, Jaffo

Nye fra sommeren 2007 er

Andreas Lind Pedersen: Kirkevolontør i Jerusalem.

Stadig arbejdende er

Andreas Lind Pedersen: Kirkevolontør, Jerusalem.

Arbejdet i Danmark

Der er vist intet dansk missionselskab, som mener, at det på det seneste er blevet lettere at skabe interesse for kristen mission i Danmark. Det skal nu ikke få os til at klynke. Når man er med i mission – og det gælder naturligvis al mission, ikke kun Israelsmission – modtager man langt mere, end man giver.

Sekretariat og medarbejdere

Den Danske Israelsmission har fra sin begyndelse i 1885 været et lille missionselskab. Sådan er det også i dag. Det betyder, at der fortsat kræves en del af de få medarbejdere, der er. Her kommer man ikke i betragtning, hvis man ikke vil indgå i et team og udføre det arbejde, der *skal* gøres, selv om det måske ligger uden for ens kompetencer.

Fra begyndelsen af januar 2007 fik Israelsmissionen en ny og energisk generalsekretær i Bodil F. Skjøtt. Som sin forgænger Heinrich Pedersen er hun leder af Israelsmissionens sekretariat, holder en del møder og foredrag og deltager i en række indenlandske og udenlandske møder med diverse samarbejdspartnere. Og så er der alt det andet, som også skal gøres.

Heldigvis har hun god hjælp i Jeanette Wind, som ud over at være volontørkoordinator for Israelsmissionens Unge også er deltidsansat af Israelsmissionen som sekretær.

Kai Kjær-Hansen er fortsat deltidsansat som redaktør og konsulent.

Heldigvis får disse få ansatte god støtte af medlemmer af landsstyret og andre, der på frivillig basis giver deres bidrag på områder, der har deres særlige interesse.

Vi kunne ønske os, at endnu flere venner af Israelsmissionen ville stille deres kompetencer til rådighed for Israelsmissionens sag, hvilket gerne må opfattes som en invitation til at kontakte generalsekretæren.

Genbrug

I det forløbne år er Israelsmissionen for første gang i sin historie blevet involveret i genbrug. Dette er ikke mindst generalsekretærens fortjeneste samt det forhold, at der på en ny måde samarbejdes mellem de forskellige missionselskaber, i dette tilfælde med Sudanmissionen, som er ekspert på genbrugs-området.

I Bregning ved Børkop blev den første fælles genbrugsbutik åbnet i midten af februar måned. Gudrun Lysholm Christensen og Kirsten Páske, tidligere medlem af Israelsmissionens landsstyre, var de første, der blev tændt for sagen. Nu har en række andre personer også stillet sig til rådighed for at betjene kunderne.

Den anden genbrugsbutik blev åbnet i Odense den 5. marts. Også den i fællesskab med Sudanmissionen og på Israelsmissionens initiativ. En særlig historie knytter sig hertil.

De sidste to år har Eva og Ingo Larsen deltaget i Israelsmissionens efterårsstævne på Stella Maris i Svendborg. Ingo Larsen har i en årrække stået i spidsen for den humanitære organisation *Projekt Øst*, og ægteparret har gjort et imponerende arbejde med transporter af nødhjælp til fattige områder i Østeuropa. Det fortsætter de med, men *Projekt Øst's* genbrugsbutik i Odense er nu overladt til Sudan- og Israelsmissionen, hvilket vi er dem meget taknemmelige for. En ekstra bonus er det, at også mange af de tidligere medarbejdere fortsætter som medarbejdere i genbrugsbutikken.

Hvad der dog kan komme ud af et Israelsmissionstævne på Stella Maris!

De to nye genbrugsbutikker lanceres under det nye navn *d'IN Genbrug*.

Ja, det er "in" med genbrug – og det er "din" genbrugsbutik!

Information om Israelsmissionen

Israelsmissionens Avis udkom i 2007 med seks numre på hver 8 sider; to af disse redigeres af IU-sekretæren. Avisens oplagstal har været på 5.000 – for nogle numre dog højere.

Fra og med februar 2008 sendes Israelsmissionens Avis ud med det, postvæsenet kalder ”Med rundt”. Vi håber, at vore læsere finder avisen mellem andet materiale – reklamer og også andre missionsblade. På den måde sparer vi rigtig mange penge, som i stedet kan bruges på mission. Ulempen er, at vi ikke får tilbagemelding fra postvæsenet ved ændret adresse mv.

Nyt fra Jaffo redigeres af Jan Mortensen og udsendes med jævne mellemrum og fortæller om arbejdet ud fra Immanuel Kirken i Jaffo.

Nyt fra Jerusalem redigeres af Hans-Ole Bækgaard og fortæller om arbejdet i Jerusalem.

Begge disse nyhedsbreve kan man få tilsendt, enten på mail eller på papir med posten, ved henvendelse til sekretariatet.

Israelsmissionens hjemmeside. I samarbejde med de tre andre missionselskaber – og to ungdomsorganisationer – i Ydre Missions Hus i Christiansfeld får vi her i foråret en fælles portal for de forskellige hjemmesider. Vi lægger os i selen for at få en endnu bedre hjemmeside end hidtil, om end vi må indrømme, at vore ressourcer er begrænsede, således at når man fra omkring den 1. april klikker ind på Israelsmissionens nye hjemmeside, er den stadig under udarbejdelse på nogle punkter. Det skal dog ikke hindre mig i at opfordre til jævnligt at klikke ind på den (www.israel.dk).

Også ved en række *møder og foredrag* rundt omkring i landet har vi kunnet tale Israelsmissionens sag og informere om arbejdet. Vi opfordrer vore venner til at gøre deres indflydelse gældende over for diverse programudvalg til at få Israelsmission sat på dagsordenen ved sognemøder og i missionshusene.

Netværk – YMH samarbejde

Siden sommeren 2006 har de fire missionselskaber, som holder til i Ydre Missions Hus i Christiansfeld, haft en række forhandlinger om at udvide det samarbejde, som allerede findes. De fire generalsekretærer er kommet med en række forslag, og de respektive bestyrelser og medarbejdere har været inddraget i drøftelserne. På et møde i Fredericia i slutningen af november 2007 blev det vedtaget at udvide den nuværende YMH-bestyrelse og give den større beføjelser. Dette kræver enkelte justeringer af YMH's vedtægter.

Samarbejdet om den allerede eksisterende økonomiafdeling fortsættes. I det nye netværkssamarbejde indgår en Info-PR-afdeling med fælles web-portal og fælles grafisk medarbejder. Orla F. Møller, som i flere år har været layout'er på Israelsmissionens Avis, er blevet ansat som fælles grafiker. Desuden vil der blive tale om fælles tiltag på et missionssekretariat.

Som tidligere vil de enkelte selskaber have deres egen profil, egne blade, egne hjemmesider osv. Det udvidede netværkssamarbejde er etableret i forhåbningen om, at de respektive selskaber kan få mere mission for samme penge. Eller sagt med sloganet: Længere ud sammen.

I den nye YMH-bestyrelse repræsenteres Israelsmissionen ved generalsekretæren samt landsstyremedlemmerne Henning Lysholm Christensen og Heinrich W. Pedersen.

Israelsmissionens landsstyre

Ved fristens udløb for opstilling af kandidater til Israelsmissionens landsstyre var der ikke bragt flere navne på bane, end der skulle vælges.

Sognepræst Peter Østergaard Jacobsen, Fredericia, er således genvalgt. Konsulent Bent Jakobsen, Erritsø er nyvalgt. Sidstnævnte afløser sognepræst Ólafur Felix Ólafsson, Mejlbj.

Som nyt medlem valgt af landstyret indtræder sognepræst Heinrich W. Pedersen i landsstyret. Han afløser sognepræst Flemming Markussen, Gistrup.

Vi glæder os til samarbejdet med de nyvalgte medlemmer og takker de afgangende for den indsats, de har ydet i de forløbne år.

Landsstyret består således af følgende medlemmer: Kai Kjær-Hansen (formand), Henning Lysholm Christensen (FU), Peter Østergaard Jacobsen, Bent Jakobsen, Hanne Skjølstrup Mikkelsen, Jørgen Hedager Nielsen, Erik Nikolajsen og Heinrich W. Pedersen.

Ny konstituering for landsstyret vil finde sted ved førstkommande møde i slutningen af august.

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge

Israelsmissionen og Israelsmissionens Unge har fortsat et nært samarbejde, som vi glæder os over. Selv om det er to organisationer, har vi samme mål.

Israelsmissionens Unge har i det forløbne år haft flere af sine medlemmer med til evangelisationskampagner arrangeret af Jews for Jesus, både i New York og i Tel Aviv.

Til og med slutningen af december 2007 fungerede Miriam Vibjerg som ungdomssekretær. Fra begyndelsen af 2008 har Peter Madsen, efter at han har gjort sine teologistudier færdige og afsluttet pastoralseminariet, varetaget jobbet som ungdomssekretær for IU.

Vi siger hermed tak til Miriam for den gode indsats, hun har ydet, og byder Peter velkommen.

Økonomi og årsregnskab 2007

Budgettet for 2007 var på ca. 1,9 millioner kroner. Der var budgetteret med et underskud på ca. 90.000 kroner. Resultatet blev bedre end forventet, idet vi sluttede med et overskud på ca. 23.000 kroner. Hertil kommer, at der blev plads til et par hensættelser på i alt yderligere ca. 67.000 kroner.

I arv og testamentariske gaver modtog vi omkring 85.000 kroner. Disse er indgået i regnskabet. Testamentekontoen er tømt, men her i begyndelsen af 2008 har vi modtaget arvebeløb, så vi igen kan budgettere med beløb fra denne konto.

Af offentlige tilskud har vi modtaget ca. 153.000 kroner.

Det mest opmuntrende er, at der kan konstateres en opadgående kurve for de såkaldte "almindelige" gaver fra Israelsmissionens venner. Vi håber, at den tendens vil fortsætte. Og at der stadig må komme flere nye venner til.

De fleste af pengene er kommet ind gennem Avisen, Direct Mails, mødevirksomhed, kollektor og projekter, som forskellige menigheder har taget på sig. Direkte "nødråb" har vi ikke haft behov at udsende, hvilket vi er glade for.

Der er projekter i Israel, som vi gerne ville have støttet mere, end det har været muligt.

Desuden skal nævnes, at ikke ubetydelige beløb er blevet kanaliseret til forsoningsarbejdet Musalaha gennem Dansk Missionsråds Udviklingsafdeling (DMR-U). Disse penge indgår naturligvis ikke i Israelsmissionens regnskab, men er kommet forsoningsarbejdet til gode.

Interesserede kan rekvirere det fulde regnskab fra sekretariatet.

I stor taknemmelighed

Afsluttende vil jeg på landsstyrets vegne takke for den opbakning og støtte, som vore venner har ydet os i det forløbne år. Vi er fulde af taknemmelighed. Vi beder om fortsat støtte og forbøn for Israelsmissionens sag.

Denne sag kan udtrykkes med Paulus' ord fra Romerbrevet kapitel 10, vers 1 – og nu i Bibelselskabets seneste oversættelse af Det Nye Testamente, som kaldes *Den Nye Aftale*:

"Jeg beder af hele mit hjerte til Gud om at jøderne må blive frelst."